

גליל

לית

ראון
לזל

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

פרשת בהר-בחקתי

03
מזי שבת
הנס שהיה
במלחמה

02
שאל את הרב
חוטר להכין קפה עם "הל"?

05
לגימות של השראה
למה להודות?

07
לגדל חממה
כיצד? לשנות חוות,
כיצד?

09
תאיר ארץ
הפוטנציאל שבנו

11
טסט לבגרות
החבר של הרב גלינסקי

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	ח"פ	ב"ש
19:07	19:10	19:07	19:08*
19:59	20:01	19:59	20:00
20:51	20:54	20:51	20:54

בירושלים: לנהגים 40 דק' 18:48

שלך - השכל אומר שאם לא עובדים אין אוכל לילדים, ואתה מראה במעשיך שאתה באמת סומך על ה'.

בין דיבורים למעשים

"וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר, דבר אל בני ישראל כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם, ושבתה הארץ שבת לה". בפרשה זו עם ישראל מצווה על מצוות השמיטה, מצווה שכולה אמונה. אבל לא אמונה בדיבור - אמונה במעשים. וזה ההבדל הגדול. קל מאוד לדבר על אמונה: אתה יכול לקחת ספר ולקרוא שבורא עולם הוא המנהיג של העולם, שהוא המפרנס, שהוא המרפא, שהכל בידי ואלו עוד מלבדו. דיבורים יפים!

הקדוש ברוך הוא גם מבטיח: "וציוויתי את ברכתי בשנה השישית ועשת את התבואה לשלוש השנים". לא יחסר לך מאומה, ואדרבה - בכפל כפליים. ואומר רבי אלימלך מליז'נסק פירוש מדהים: "וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית" - הקדוש ברוך הוא נתן ברכה מבריא את העולם, שפע בלי גבול. אבל מה עוצר את השפע? דווקא השאלה "מה נאכל?" כשאתה שואל קשיות, אתה מונע את הברכה. אחרי ששאלתם, הקדוש ברוך הוא צריך שוב לברך. המדרגה הגבוהה ביותר באמונה היא שלא שואלים שאלות.

אבל רק מסיימים את השיעור, ובא מישהו ומבקש ממך עשרה שקלים - ואתה אומר "מה, אתה רוצה לגמור לי את הכסף?" או שמישהו אומר לך מילה לא במקום, ואתה מוריד לו אגרוף. או שהלכת ברחוב ומצאת ארנק עם מאה שקלים, ובמקום להכריז עליו - לוקח לכיס. הפער בין הדיבורים למעשים הוא עצום, ואנחנו צריכים להשלים אותו. צריך לקחת את האמונה שאנחנו יודעים בשכל, להוריד אותה ללב, ולחיות באמונה באמת.

יש פה הבטחה עילאית: אין אף אחד בעולם שיכול להבטיח לך שתקבל משכורת מחר, חוץ מבורא עולם. ההיסטוריה מלמדת אותנו - מי שמסר נפש ושמר שמיטה, לעולם לא חסר לו. אל תבנה רק על העבודה, אל תסמוך על הגשמי בלבד. ואם תצטרך בגלל אמונתך לוותר על עסק מסוים, לוותר על כסף שאינו שלך - תוותר. כמו שאתה משבית את השדה שנה שלמה, והקדוש ברוך הוא דואג לך. "וציוויתי את ברכתי" - זו הבטחה אלוקית, גם לא עבדת, ישבת בבית, למדת תורה, היית עם המשפחה, ובסוף קיבלת את הכסף חנם. בעניינים רבים בחיים אתה צריך לפעמים לוותר. לפעמים אתה צריך לדעת: בעסקים אלו אני לא מתעסק, כי בעסק הזה יכול להיות חשש גדל. יש כל מיני מקרים שיש לך הסתבכות הלכתית, שיתכן מאוד שאתה לוקח כסף שלא שלך. במקום זה, תלמד לוותר - והקדוש ברוך הוא ידאג לך. הפרנסה שלך תכפיל את עצמה, והרווח יהיה כפול.

במצוות השמיטה הקדוש ברוך הוא אומר: "שש שנים תזרע שדך ותזמור כרמך". צריך להבין שבזמנם עיקר הפרנסה היתה חקלאות - לכל אחד היתה חלקת אדמה, כמו במושב. הקדוש ברוך הוא אומר: נתתי לכם את ארץ ישראל כמתנה, עכשיו אני רוצה שתראו לי במעשים שזה באמת לא שלכם. כי אם אתה מראה בעלות, אז זה תלוי בך, ואם זה תלוי בך - אתה בבעיה. בשנה השביעית לא זו בלבד שאינך עובד, אלא אתה גם מפקיר את כל האדמה. אתה מראה שאתה מאמין באמונה שלמה, שאתה הולך בניגוד להיגיון ולשכל

שבת שלום ומבורך!

מוזמנים לשיעורי אמונה והלכה במדרשת פסגות

ימי ראשון ורביעי | 19:30 | רח' גליס 37 בפ"ת

לביורורים בוואטסאפ 058-7736363

השיעורים הקבועים של הרב יגאל כהן

משלחן

רבנו

לכבוד הבחור היקר והנעלה שלמה גבאי הי"ו

אודות שאלת מר, האם מותר לי ללכת בשבת על הדשא באופן כזה, שהרבה פעמים תוך כדי הליכה נתלשים עשבים.

הנה בשלחן ערוך (סי' שלו סעיף ג) מבואר, שמותר לילך על גבי עשבים, בין לחים בין יבשים, כיון שאינו מתכוין לתלוש. אלא שכתב המשנ"ב (שם ס"ק כה) דבעשבים ארוכים והולך במרוצה אסור דהוי פסיק רישה שיתלוש. אבל מרן רבינו עובדיה זצ"ל בחזון עובדיה (שבת ח"ג עמ"א), אחר שהביא דברי המשנ"ב הנ"ל, כתב להשיג על דבריו, שאפילו אם תמצא לומר דהוי פסיק רישה, מכל מקום הרי תלישה נעשית ברגל, והוי תולש כלאחר יד, ואם כן אפילו הוא מתכוין לתלוש, הרי זה פסיק רישה בדרבנן דלא איכפת ליה, שמותר.

אמנם בספר מנוחת אהבה (ח"ב פרק ד סעיף טז), העלה כדברי המשנ"ב, וטעמו כיון שעשבים הצומחים מאליהן בדרכים אין דרך לתולשם, אם עושה כן ע"י רגלו, אינו בגדר כלאחר יד. והביא שכן הוא בא"ר (סי' שלו סק"א), ובשו"ת איש מצליח (ח"ג או"ח סי' יט אות טז). אבל לענ"ד דברי מרן רבינו עובדיה זצ"ל בהירים נהירים, שאמנם אין דרך לתלוש עשבים הגדלים מאליהם בידו, מכל מקום גם אין דרך לתולשם ברגלו, אלא ע"י כלים המיוחדים כמכסחת דשא וכדו', וכי מי שרוצה לנקות העשבים העולים בגינתו עובר עם רגליו ותולשם, ולכן שעושה כן הרי זה בגדר כלאחר יד. ויש להתיר ע"פ האמור לעיל.

מסקנת ההלכה: מותר ללכת על גבי עשבים בשבת, ואף שיש חשש שיתלשו, ואפילו הם ארוכים שודאי יתלשו בכל זאת הדבר מותר.

שאל את הרב

הרב נריה ברבי ראש "ענפים בהלכה" *2381

האם מותר להכין קפה עם 'הל' בשבת?

אם ה-'הל' עבר תהליך בישול או קליה מערב שבת מותר אף בכלי ראשון. אמנם באופן שלא עבר תהליך קלייה קודם השבת יש לעשות כן בכלי שני, ולכתחילה יש לעשות כן בכלי שלישי.

(שו"ת ברכת יהודה ח"ח סי' נט. וע"ע בשו"ת מעין האומר ח"ב עמ' ר"ט. ואין כאן המקום להאריך).

קטן שהגיע לחינוך ורוצה מאכל חלבי בתוך שש שעות לאכילת בשר האם מותר?

נוהגים לחנך הקטנים להמתין שש שעות, אך מאחר ומעיקר הדין מותר אפילו עבר שעה אחת בלבד. לכן אם יש צורך אפשר להקל, ומשהגיע לגיל י"ב נכון יותר להחמיר.

(שו"ת יביע אומר ח"א יו"ד סי' ד, ח"ו יו"ד ס"ג. והסכים עימי מו"ח שליט"א).

האם חייב לעשות סעודה רביעית על לחם?

לכתחילה ראוי לקיימה על לחם, ואם אינו יכול לקיימה על לחם, בדיעבד יכול אף בעוגה או מיני מזונות וכדו'. ואם אף זה אינו יכול, אפשר לקיימה גם בפירות.

(גמ' שבת ק"ט ע"ב. שלחן ערוך סי' ש. שו"ת רב פעלים ח"ג סי' לה. שו"ת יביע אומר ח"י סי' לג. חזון עובדיה שבת ח"ב עמ' תמו).

ברוך ה' זכיתי להתחזק בתקופה אחרונה ואני עושה קידוש למשפחה שלי בכל ליל שבת. ולפעמים אמא שלי לבושה לא כל כך בצניעות, ושמעתי שיש בזה בעיה ורצייתי לשאול מה לעשות כי לא נעים לי להעיר לה?

אסור לברך כנגד נשים לא צנועות. והפתרון לכך הוא, לברך בעצימת עיניים, או שיקרא הקידוש מתוך הסיודור באופן שאינו מסתכל. וחשוב להדגיש שבדין זה אין הבדל אם נשים אלו קרובות משפחה או זרות, בכל אופן הדבר אסור אלא א"כ עוצם עיניו וכנ"ל.

(שלחן ערוך סי' עה סעיף א-ג. שו"ת יביע אומר ח"ג או"ח סי' ז. שו"ת יחווה דעת ח"ד סי' ו).

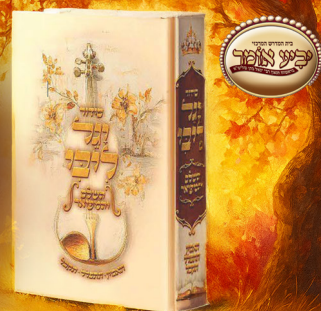
סידור "יגל ליבי" עם אימרות חיזוק של מו"ר הרב יגאל כהן שליט"א

רק ב 50 ₪ בלבד!!!

לרכישה
הכנסו לאתר "יביע אומר"
או חייגו
03-8000-770

יגל ליבי
בישול וצאתך

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז צוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי
שבת

הברכות לשומרי התורה

"ונתתי גשמיכם בעתם, ונתנה הארץ יבולה, ועץ השדה יתן פריו".
"ונתתי גשמיכם בעתם" ראשי תבות נגב, לרמוז שאם נקיים את מצוות
התורה - גם הנגב שהוא מקום יבש ואין בו גשמים - ירדו בו גשמים.
בן גוריון היה במושב שלו, וביום כיפור כולם היו באים לתפלה
בבית הכנסת, והוא לא הגיע. ורק בתפלת נעילה נזכר לבוא לבית
הכנסת, ושמע אותם אומרים: "אבינו שבשמים", "אבינו שבשמים".
אמר: גם אני רוצה לומר "אבינו שבשמים", אמר: "אבינו שבשמים",

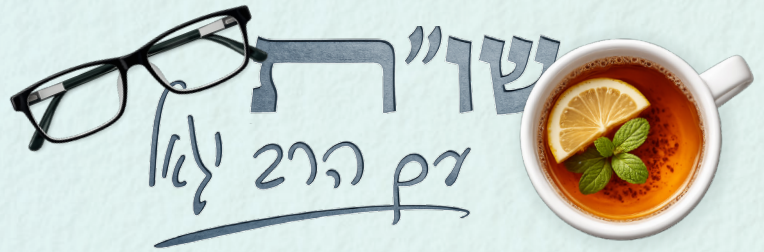
ברוך את הנגב ואת הערבה", ומאז
גם בנגב יורדים גשמים. הוא היה
ראש ממשלה ורצה שגם בנגב
יהיו גשמים, למרות שהוא לא כל
כך שומר תורה ומצוות, אבל הוא
התפלל בפשטות מקירות לבו, "ברוך
את הנגב ואת הערבה", והקדוש
ברוך הוא שמע לתפלתו. זהו "ונתתי
גשמיכם בעתם" ראשי תבות נגב.

"ורדתם את אויביכם, ונפלו

לפניכם לחרב". בזמן מלחמת ששת הימים אנחנו היינו בחוץ לארץ,
ואני דרשתי ואמרתי: התורה מבטיחה שהכל יהיה בסדר, "ונפלו
לפניכם לחרב". אמרו לי: מה, באמת? באמת? באמת? אמרתי להם:
אני אומר לכם את זה! התורה אומרת ככה. ובחג שבועות היינו
מסתגרים בבית הכנסת מהפחד שהערביים לא יבואו עלינו, ודרך
אגב היו מספרים לנו מה שאמרו בחדשות. וברוך ה' היו לנו הרבה
נסים, היה עתון בצרפתית שכתבו בו: "זו אינה מלחמה רגילה, זו
מלחמת אלקים", בתוך ששה ימים השטח של ארץ ישראל הוכפל פי
ארבעה או פי חמשה. היו נסים גדולים מאד.

באותו הזמן אף מדינה לא עזרה לנו, לא אמריקה ולא אנגליה ולא
צרפת, שום דבר, הכל היה בדרך נס. יש ספר שכתב אחי אשתו של
יבבי נתניהו, ושם הוא מספר את כל הנסים שהיו במלחמה הזאת.
אי אפשר לקרוא אותם ולא להתחזק. היה קוד משותף בין מצרים
לשאר מדינות ערב, ובדיוק ביום הראשון של המלחמה, החליפו את
הקוד והם לא ידעו, ואז לא הבינו אחד את השני. אשה חילונית
אחת כתבה: "שש מאות ושבעים ותשעה שגרירים! רבוננו של עולם -
אליך", שלחנו אותם אליך. ובאותו זמן הרבה אנשים התחילו לחזור
בתשובה.

לרכישת הספר מדי שבת <<< 053-3178863

אלה:

יצא לי להיות חזן במניין מצומצם, ואחד מהעשרה היה צריך לצאת באמצע חזרת
הש"צ ולא ידעתי מה עלי לעשות?

תלונה:

אם יצא אחד מן העשרה אפשר להמשיך את מה שהתחילו, דהיינו אם התחילו חזרה
אפשר לסיים את כל החזרה (בלי ברכת כהנים). ואם התחיל קדיש, יכולים לסיים את
הקדיש וכו'. אם יצא באמצע קריאת התורה יכולים לסיים את כל העולים בלי קדיש
שאח"כ, וכל זה בתנאי שנשארו שם ששה אנשים (מרן בסי' נה סעי' ב ובמשנ"ב שם).

אלה:

אנחנו מניין מצומצם ואחד מן המניין מאוד עייף והרבה פעמים נרדם בתפילה, האם
אפשר לצרפו ולהגיד קדיש וכדו'?

תלונה:

גם ישן מצטרף למניין. כך פסק מרן השלחן ערוך (סי' נה ס"ו). מ"מ אם אפשר בנקל
להעירו כדאי, כדי לצאת ידי חובה כל הדעות (משנ"ב שם).

אלה:

ראיתי שיש פוסעים בקדיש יתום שלוש פסיעות, ויש שאינם פוסעים ורציתי לדעת
מה נכון לעשות?

תלונה:

יש בזה דעות לכאן ולכאן. דעתו של מרן רבינו עובדיה זצ"ל שיש לפסוע בכל
קדיש שיש בו 'עושה שלום' (ואחר שיפסע יאמר: 'עושה שלום', יעוין כה"ח סי' נו.
יביע אומר חלק ה סי' ט).

אלה:

בשבת האחרונה שמתי קוביות קרח בכוס ועל זה מזגתי קולה, חבר שלי
העיר לי שזה נקרא 'לרסק' קרח בידיים וזה שונה מלתת קרח על הקולה
שאז הכל נימוח מאליו, האם זה נכון?

תלונה:

מותר לשפוך משקה על גבי קוביות קרח, שהרי לא רואים
את הקרח שנימוח, מפני שמתערב יחד עם המשקה,
וכמו שפירש רש"י את האיסור של ריסקו הקרח,
מפני שנראה כבורא את המים ואם אינו נראה בעין
מותר.

ישיבת "יגל ליבי"

בראשות הרב יגאל כהן שליט"א

פתוחה לבחורים מתחזקים המחפשים
למלא את ליבם בתורה עם דרך ארץ
ואהבת ישראל

צוות חם
ואוהב

ארוחות
מפנקות

בניין חדש
מפואר

מהרו להרשם <<<

055-6888040

יגל ליבי
ישיבת
בראשות רבנו יגאל כהן שליט"א

המקום
טלר
לגדול

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "אהבת לרעך כמוך"

אוזנים לכותל

(רש"י ברכות ח' ע"ב)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת ידיד בלכתי ברחוב, חבר שללבי מאוד קרוב. אתמול כאשר בא להכנס לבנין, הוא שמע צעקות חזקות מהגנן. ואחריו נשמע גם אחד הדיירים, שאת קולו על הגנן הוא הרים. ובמשך כמה דקות, הצעקות אינן פוסקות. כל אחד מאשים את השני, וחברו טוען זה לא אני. והאמת שלא יכולתי להתאפק, כי אותי זה ממש ריתק, ובלי ששמו לב נשארתי להקשיב, מה הם אומרים ועל מה הריב. איך כל אחד את

השני מאשים, את יצרי זה מאוד הרשים. ופיתה אותי להקשיב לנאמר, עד שהגנן עם צעקותיו גמר. וכאשר נגמרה המריבה, נעלמתי מהסביבה.

והשאלה אם היה מותר להקשיב, לכל האשמות באותו הריב? ועניתו שכאשר יש ריב בין בני אדם, אסור לו להקשיב אל טענות מריבתם, מה שאומר כל אחד על חברו,

אסור לשמוע את קול דברו. ויש בזה איסור לשון הרע על האחר, אף שיצר הסקרנות מתגבר. ואם מאזין כדי להשכין ביניהם שלום, זוהי מידה טובה כיהלום, ומותר לו לדבריהם להקשיב, ועל ידי כך על טענותיהם להשיב, בכדי להפסיק ביניהם את הריב (חוט השני פרק ט' אות א' עמוד תע"ח).

ולסיום ברצוני להמשיך ולחזק את העין טובה על עם ישראל, ובקרוב ממש נזכה לביאת הגאולה.

משגיח בישיבה קטנה פנה לרב שטיינמן זכר צדיק וקדוש לברכה, וביקש ממנו הוראה והדרכה, הוא גילה שיש כמה בחורים משיעור ג' מעשנים, וזה נגד רצון המורים.

שאל אותו הרב: האם ראית זאת בעיניך? ענה המשגיח שראה זאת בעיניו, והכל קרה לפניו. אמר לו הרב: מי אמר שצריך לראות, הרבה פעמים תפקידך הוא לכסות, ולא לראות את מה שלפניך, ולהתעלם ממה שראית בעיניך, ולפעמים יש בזה גם "מה ששנואי עליך אל תעשה לחברך". אם תמשיך לראות הם ימשיכו בזה אבל לא לידך, ואז גם לא תדע מה הם עוד עושים מאחורי גבך.

ומזה נלמד לענייננו, שפעמים מה שרואים זה בעוכרינו, ועין טובה על עם ישראל לפעמים זה לא לראות, ובמקרים רבים גם צריך לכסות, וכך אהבה עם הזולת נזכה להרבות. אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום בימום בהלכות שמירת הלשון
בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

תן ידך עמנו

ספרו רבותינו ז"ל (קהלת רבה א', א'), מעשה ברבי חנינא בן דוסא, שראה את כולם מתנדבים לבית המקדש, והיה מצטער, שלו אין מה להביא. יצא למדבר וראה אבן יפה, סיתתה ומירקה, ואמר: "עלי להעלותה לירושלים". אך מכיון שהיתה האבן גדולה וכבידה מאוד, ביקש פועלים שיעלוה לירושלים. הזדמנו לו חמישה פועלים, והסכימו להעלותה אך ורק בתנאי אחד, "ובלבד שתתן ידך עמנו". נתן את ידו עמם, ומיד נמצאו עומדים בירושלים, ונעלמו הפועלים. והתברר שהיו אלו מלאכים, שהזדמנו לרבי חנינא. ואמר החידושי הרי"ם זיע"א, בגודל התלהבות התשוקה, עשה מה שבאפשרותך לעשות, והשאר מסייעין משמים. הובא בשפתי צדיק.

ועל דרך זה אפשר לומר, על הארון הרומז לתורה. בארון נקבעו טבעות שלתוכן הושחלו הבדים, עצי שיטים מצופים זהב. בכדים אלו נישא הארון, על ידי הכהנים בשעת המסעות. כך לכאורה, אלא, שאמרו רבותינו ז"ל שהארון נשא את נושאי. למראה עין היה נראה, כי הכהנים נושאים את הארון על כתפיהם. נראה היה כאילו הוא נתמך על ידי נושאי, המשקייעים כח ומאמץ בהעברתו מכאן לשם. אך האמת, שהוא נשא את נושאי. שכן הארון שקל קרוב לעשר הטון, בהתחשב בכפורת ובכרובים שעליו, בלוחות ובשברי הלוחות שבתוכו. משא עצום זה, נישא לפעמים מהלך שלשים או ארבעים ק"מ, והכל על ידי ארבעה כהנים. הוי אומר, כי כל כהן נשא משקל כשניים וחצי טונות, פלא פלאים. ומה תפקידם של הכהנים, רק להרים, וכבר ה' יתברך יעשה את הכל.

אחים יקרים! צריכים לדעת, שה' יתברך מוריד לעולם הרבה סיעתא דשמיא, הרבה ניסים, הרבה ישועות, רק דורשים מאיתנו "תן ידך עמנו", תשקיע, תעמול, ופתאום תראה את עצמך במקום אחר, במקום טוב יותר במקום רם, "נמצאו עומדים בירושלים".

תתקרב ותצליח

בספר זכרון מאיר, על הפסוק (בראשית יט', יא'): "ואת האנשים אשר פתח הבית היכו בסנוורים מקטן ועד גדול וילאו למצא הפתח". הביא מה ששמע מרבי שמואל כגן זיע"א, וזו לשונו:

"הלא הסומים הוכו בסנוורים, "מקטן ועד גדול", והיו צריכים לראות כי יד ה' נגעה בהם, ואיך עוד העיזו לחפש את הפתח? ועוד, הלא איך לא מצאו את הפתח", הלא היו עם רב, כדכתיב "כל העם מקצה", ואם הם רק שמים יד על יד, והיו מסובבים את הבית, היו מוכרחים למשש את מקום הדלת. אם כן, איך יתכן שלא מצאו את הפתח? אלא, זה דרך נס ופלא שלא מצאו, והיו צריכים לראות שזה יד ה' ולכן היו צריכים לחזור מדרכם?

אלא, רואים מזה חידוש, במאמרם ז"ל (אבות א', יב'): "אם אין אני לי, מי לי", אפילו ה' יתברך אינו מסייעו, ונחשב עם (שבת קד' ע"א) "הבא ליטמא פותחים לו", ואז (תהלים א', ו'), "דרך רשעים תאבד", ואינו מוצא את הדרך אפילו הפשוטה והברורה, ועושה מעשה טיפשות.

וזה מה שאמרו רבותינו ז"ל (בראשית רבה נ', ח') על הפסוק: "וילאו למצא הפתח", "אילאון" (לשון לאות ועייפות), ומובן מזה כמה גדולה מידת "הבא ליטמא מסייעים אותו" (שבת קד' ע"א), כי "מדה טובה מרובה ממדת פורענות" (סנהדרין ק' ע"א), ה' יתברך יתן חלקנו עם "הבאים ליטמא".

בתרומה שלכם אתם
מאכילים בפועל
תינוקות רעבים
בואו להיות חלק <

03-8000-770

התחלה טובה

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להוסיף יד לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית. מטרתנו, טיטולים, מגבונים, לוזים וכל מה שתינוק צריך כדי לגדול בנחת.

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר הכח לשחרר

בפרשת בהר, מדובר על מצוות שמיטה. "שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך... ובשנה השביעית שבת שבתון... לא תזרע וכרמך לא תזמור" (ויקרא כ"ה, ג). תארו לעצמכם את הקושי שיש לחקלאי. הוא עובד יום יום בשדה, חורש, זורע, קוצר. מתפרנס. ואז מגיעה השנה השביעית, והוא צריך לעצור. לא לזרוע ולא לחרוש, להפקיר את השדה. במילים אחרות "לשחרר". אחד השיעורים עבור כולנו הוא שלמעשה שום דבר גשמי הוא לא שלך לנצח. תינהג, תפיק תועלת, תגיד תודה, אבל יגיע זמן שתצטרך לשחרר.

לרבי מאיר בעל הנס, נפטרו שני בנים ביום אחד. אשתו, לפני שבישרה לו את הבשורה, המשילה לו את זה לפיקדון שניתן לאדם, ובשלב מסוים בא בעל הפיקדון ולוקח את שלו. ואז הוא אמר את הפסוק הידוע "השם נתן, השם לקח, יהיה שם השם מבורך".

אמר לי פעם הרב אריה שכטר ז"ל, אחרי שאשתו, שהוא אהב מאד, נפטרה בדמי ימיה. "אם אלוקים היה שואל אותי: 'אריה, רוצה לחיות עם אשה מושלמת שנה?' 'ודאי, הייתי עונה. 'חמש שנים?'. 'אוו, זה גן עדן'. 'עשר שנים?'. 'זה כבר חלום', הייתי עונה. אלוקים נתן לי 25 שנה עם אשה מושלמת. אני מודה ומוקיר את מה שהיה, ולא מתלונן על מה שיכול היה להיות.

הוא סיים ואמר - הפסוק באיוב אומר: "השם נתן והשם לקח...". אנשים מתמקדים ב"השם לקח", אני מתמקד ב"השם נתן"... לפעמים דווקא החיסרון מאפשר לנו לראות את המתנה והיתרון. אני אסיר תודה:

1. על המיסים שאני משלם, בגלל שזה אומר שאני עובד.
2. על הבגדים שקצת קטנים עלי, כיוון שזה סימן שיש לי מה לאכול.
3. על רצפה שצריך לטוף וחלונות שצריך לנקות, בגלל שזה אומר שיש לי בית.
4. על התלונות שאני שומע על הממשלה, בגלל שזה סימן שיש לנו חופש דיבור.
5. על החניה שמצאתי רחוק מהמקום שאני צריך להיות בו, כי זה סימן שאני יכול ללכת ושיש לי רכב.
6. על הרעשים שאני שומע מהשכנים, שכן זה אומר שאני שומע.
7. על השעון המעורר שמעיר אותי בבוקר, כי זה אומר שאני חי.

"לא כל מה שמחזיקים בו הוא שלך. לפעמים, לשחרר הוא הצעד הראשון לקבל את מה שתמיד היה שלך באמת."

החיים החדשים

עד אותו יום היינו משפחה רגילה לגמרי. בעלי היקר היה עובד קשה לפרנס את הבית, הילדים היו קטנים, והחיים זרמו במסלול שקט ופשוט. לא מושלם, אבל יציב.

ואז הגיע הטלפון מהבית חולים. אני זוכרת את הרגע שבו רופא חייג אליי לטלפון ואמר את המילים שלא אשכח לעולם. בעלך עבר תאונה, הפגיעה קשה. הוא ישרא נכה. הרגשתי כאילו הקרקע נשמטת מתחת לרגליים. הראש שלי התמלא שאלות. איך נמשיך מכאן. איך נפרנס. מה אני עושה עכשיו, איך יראו החיים שלנו, הימים הראשונים היו כמו ערפל. בית חולים, טיפולים, בדיקות, כאבים. אבל הקושי הגדול לא היה רק הפיזי. אני רואה בעיניים של בעלי משהו שנשבר. הוא היה רגיל ונהנה על הרגליים ולעשות הכל בעצמו, פתאום הרגיש תלוי באחרים. לפעמים הייתי נכנסת לחדר ורואה אותו מביט בשקט דרך החלון. לא צריך מילים כדי להבין כמה קשה לו. בלילות, כשהילדים כבר ישנו, הייתי יושבת לבד במטבח ושואלת את עצמי אם יהיה לנו כח לעבור את זה. האם משפחה יכולה להחזיק מעמד כשיש כל כך הרבה קושי. אבל בתוך כל הקושי הזה קרה משהו שלא ציפיתי לו. יום אחד, אחרי תקופה של שיקום, הוא כבר היה בבית ישבנו יחד בסלון. הוא הסתכל על הילדים שמשחקים על הרצפה ואמר בשקט: "חשבתי שהחיים שלי נגמרו, אבל אני רואה שהם פשוט קיבלו צורה אחרת". המילים האלה שלו נגעו בי עמוק. הבנתי שאני יכולה לבחור איך להסתכל על מה שקרה. נכון, החיים לא חזרו למה שהיו. יש מגבלות, זה באמת ימים לא פשוטים. אבל גילינו גם דברים חדשים על עצמנו. למדנו לבקש עזרה בלי להתבייש. למדנו לשמוח בדברים קטנים שפעם לא שמנו לב אליהם. ובעיקר למדנו כמה כח יש במשפחה שמחזיקה יחד. היום, כשאני מסתכלת אחורה, אני מבינה שלא בחרנו את הדרך הזאת. אבל בחרנו לא לוותר בתוכה. כי לפעמים החיים לא נהרסים. הם רק משתנים. ובתוך השינוי הזה אפשר למצוא סוג אחר של כח, כזה שלא ידענו שקיים בתוכנו.

לפעמים שאלה הלכתית מלווה אותנו לאורך כל היום

במקום לדחות, לנחש או להסתפק אפשר לקבל תשובה ברורה ומיידית בקו ההלכה "שאל את הרב" בראשות הרב נריה ברבי ובנשיאות הרב יגאל כהן

עכשיו זה פשוט וקל < חייגו 2381*

הסוד שבתיק של אמא

אמא היה הופך מיד לחמוץ יותר מהחמוץ עצמו, כאילו הבאנו פצצה מתקתקת לתוך המבצר. הרגשנו רע. כאב לנו לראות אותה סובלת רגשית כשאנו "חוטאים" במתוק. התחנה היחידה לשחרור היתה בית הכנסת; שם, כשהגבאי היה מחלק ממתקים, היינו אוספים אותם ביראת קודש ומביאים אותם לאמא. היא היתה יושבת ובוררת בדקדקנות את ה"פחות מזיק", בזמן ששאר האוצרות הצבעוניים נזרקו ללא רחם לפח.

כדי להרתיע אותנו, אמא היתה משתפת ב"סיפורי אימה" מהמרפאה: "ראיתי היום איש שהרגל שלו היתה שחורה לגמרי רק כי אכל חמוצצים כילד". חייתי בפחד מצמרר שיום אחד פשוט ייווצר לי חור ברגל בגלל סוכרייה על מקל. אבל כשגדלנו, התחלנו להבין את הבלוף. ראינו את החברים בגינה זוללים שוקולד ועדיין רצים על שתי רגליים בריאות. ראינו הורים אחרים מחלקים סוכרייה

שלום לכולם, אני איתי, בן 27 מירושלים. כשאני מביט היום לאחור, אב לשלושה מתוקים משלי, אני מבין שהסיפור שגדלתי עליו הוא לא רק סיפור על תזונה או מלחמות סביב שולחן השבת. זהו סיפור על הפער הכואב שבין התדמית שאנו מציגים לעולם לבין הסודות שאנחנו מחביאים עמוק בכיסים; סיפור על איך פחד תמים הופך למערכת שליטה שחונקת את הרגעים הכי מתוקים של הילדות.

מאז שאני זוכר את עצמי, קבלת ממתק בבית שלנו היתה מבצע לוגיסטי מורכב יותר מהנחתת חללית על הירח. אמא שלי, אשה יקרה ואחות מוסמכת בקופת חולים, ניהלה מלחמת חורמה נגד כל גרגר סוכר. ביום-יום שלה היא ראתה את המראות הקשים של מחלות הסוכרת והזנחה רפואית, והמראות האלו הפכו אצלה לחרדה קיומית עמוקה שהושלכה עלינו בכל הכח.

השליטה שלה היתה אבסולוטית. שום שקית מרשרשת לא יכלה לחמוק מהרדאר שלה. אם חלילה נכנס הביתה חמוץ סורר, הפרצוף של

החקשרו לשותפות בהפצה <
03-8000-770

עלוני שבת מלאים
במאמרים בהלכה
ובאמונה, סיפורים
לילדים, מדור לנשים
ועוד תוכן עשיר לחיזוק
וקירוב הנשמה

יש לך אפשרות
לזכות את
הרבים

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

עמל התורה

בפרשה נאמר "אִם בְּחֻקֵי תִלְכוּ וְאֵת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ". רש"י הקדוש תמה על כפל הלשון: אם "ואת מצוותי תשמרו" מדבר על קיום המצוות במעשה, א"כ מה מוסיפה "אם בְּחֻקֵי תִלְכוּ"? ומכאן הוא לומד "שתהיו עמלים בתורה".

התורה אינה מסתפקת בידע תיאורטי או בהבנה שטחית. היא תובעת עמל - התייגעות אמיתית, השקעה נפשית וגופנית, חשק ודבקות. דווקא העמל הופך את התורה מקניין חיצוני לרכוש נצחי השוכן בעומק הנפש. דוגמא מובהקת לכך היא משה רבנו, שעמל ארבעים יום וארבעים לילה ללא אוכל וללא שתייה, מרוב דבקותו בתורה. יגיעה זו היא שגרמה לכך שהתורה נקראת על שמו - "זָכְרוּ תֹרַת מֹשֶׁה עֶבְדִי" - אף שהיא תורת ה'. העמל בה הפך אותה למהותו האישית.

אשרי מי שמוסר נפשו על לימודה, מוותר על שנת לילות ועל הנאות הגוף, ונעשה כ"משוגע לדבר" עד שהוא עצמו הופך ל"ספר תורה חי" וכמאמר אור החיים הקדוש "אלו היו בני אדם מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה, היו משתגעים ומתלהטים אחריה, ולא יחשב בעיניהם מלא עולם כסף וזהב למאומה, כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם".

יש לשאול: היכן רמוז בפסוק עניין העמל דווקא, ולא לימוד רגיל? נראה שהתשובה טמונה בהבדל בין כתיבה לחקיקה. הכתב הוא חיצוני לנייר, ניתן למחיקה ולהסרה. אך החקיקה - כמו "חֲרֹת עַל הַלֶּחֶת" - היא חריטה עמוקה בתוך האבן, עד שהאותיות והמצע הופכים לאחד. כך גם התורה: רק דרך עמל ויגיעה היא נחקקת בלב הלומד, הופכת לחלק בלתי נפרד ממנו, ולא נשארת מידע חיצוני העלול להישכח. זהו הרמז "אם בְּחֻקֵי תִלְכוּ" - מלשון חקיקה וחריטה - "תִּלְכוּ", כלומר: תלכו בדרך של עמל ויגיעה, עד שהתורה תהיה "חקוקה וחרוטה בעמקי לבבו".

ואכן, עמל התורה משנה את מהות האדם כולו. הוא הופך למציאות מחודשת, וכל הנהגתו - בדיבור, במעשה ובמחשבה - נעשית הנהגה של בן תורה. כשם שבן הוא "כָּרְעָא דְאָבוּה" - רגלו של אביו, חלק בלתי נפרד ממנו - כך "בן תורה" קשור ומחובר לתורה כבן לאביו, דבוק בה בכל רמ"ח אבריו.

רק הורה שעמל בעצמו בתורה - ביגיעה אמיתית ובמסירות נפש - זוכה לראות את ילדיו חוקקים את התורה בלבבם, הופכים בעצמם לספרי תורה חיים, וממשיכים את שושלת הקודש מדור לדור.

עם נשיקה וחיוך, והלב נחמץ מקנאה: למה אצלנו המתיקות הזו תמיד מגיעה עם טעם לוואי של אשמה?

בגיל 12 הגיע המרד. בכסף שחסכתי קניתי את ה"חמצוץ המפואר" - זה עם הג'לי הצבעוני. עמדתי בפינת רחוב, עצמתי עיניים ובלעתי את הטעם האסור. כשחזרתי הביתה, שמעתי את אמא מתגאה בטלפון: "הילדים שלי מבינים את הנזק, הם פשוט לא רוצים סוכר". רציתי לצרוח: "אמא, אנחנו לא מבינים כלום, אנחנו פשוט מפחדים ממך!". בישיבה הקטנה כבר הרגשתי "חופשי ומאושר" - רחוק מהעין הבוחנת, כל שקל הלך לפלאפל, בורקסים וכל מה שמסמל חופש מהמבט שלה.

ואז הגיעה נקודת המפנה. זה היה ב"בין הזמנים", אמא שכחה את תיק העבודה וביקשה שאביא לה אותו למרפאה. כשלקחתי את התיק מהשולחן, הוא החליק וכל תכולתו נשפכה. בין הטפסים הרפואיים נפתחה קופסת מתכת מהודרת. קפאתי. היא היתה מלאה בעטיפות ריקות של אותם חמצוצים ושוקולדים יקרים שמעולם לא הורשו להיכנס אלינו הביתה. אמא ניהלה חיים כפולים בסתר.

נכנסתי לחדר שלה במרפאה, שהיה ספוג ריח אלכוהול וניקיון סטרילי. בלי לומר מילה, הנחתי את העטיפה המקומטת של החמצוץ שלה על השולחן הלבן. אמא הסתכלה, וכל ה"פזזה" של האחות הסמכותית קרסה. היא פשוט התחילה לבכות. היא סיפרה לי על דודה תמי שנפטרה מסוכרת בגיל צעיר, ואיך הפחד הגדול שלה הפך אותה לאשה עם חוקים כל כך נוקשים, שאפילו היא לא הצליחה לעמוד בהם. שם הבנתי שהסמכותיות היא לעיתים קרובות רק שריון שנועד להגן על פגיעות פנימיות.

הלקחים שצמחו מהרגע הזה מלווים אותי בחינוך ילדי שלי: הבסיס לחינוך הוא איזון ויושרה: הניסיון מלמד כי ככל שהאיסור על ממתקים הוא קיצוני וגורף יותר, כך גדל הפיתוי של הילד למצוא סדקים של חופש ולחפש מפלט בהסתרה. חינוך יעיל באמת אינו נשען על "וטו" דורסני, אלא על דוגמא אישית כנה. ילדים הם רדארים אנושיים לחוסר עקביות, ולכן עדיף להציב רף ריאלי שבו ההורה והילד עומדים יחד, מאשר רף מושלם שיוצר חיים סותרים.

כדי למנוע את הפיכת האוכל לכלי לניהול מאבקי כח, עלינו לנטרל את מוטיב "הפרי האסור" על ידי קביעת מסגרת ברורה (כמו ממתק בזמן קבוע), ההופכת את המתוק לחלק נורמלי וגלוי מהחיים. חשוב להפוך את החרדות האישיות של ההורה לשיח כנה על בריאות ואנרגיה, במקום סיפורי אימה. מעל הכל, יש להקפיד על הפרדה מוחלטת בין אוכל לרגש: הממתק לעולם לא יהיה פרס על התנהגות טובה או עונש על כישלון. בדרך זו, הילד לא לומד לפחד מהסוכר, אלא בונה בטחון עצמי ויכולת כנות מול הוריו - כי השוקולד הכי מר הוא זה שנאכל בבדידות ובחשיכה.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת < anafeam3@gmail.com

סרקו את הקוד >

בספר 'יגל ליבי בישועתך' של הרב יגאל כהן תמצאו את הדרך לשמחה אמיתית לנשמה תשובות שמאירות את הדרך והשראה שבונה עומק פנימי אמיתי.

כל מה שצריך זה
שמחה לנשמה

ואני עדות חיה לכך! שעה אחת של שיעור תורה לפני שנים שינתה את עולמי! שעה שלפניה הייתי אדם אחר ולאחריה הייתי אדם אחר לגמרי, עם שאיפות אחרות, רצונות אחרים, שעה שינתה את חיי.

שעון מעורר

אם ישאלו אדם מהו המכשיר המפחיד בעולם, יכול להיות שהוא יענה שמדובר במערכת המשגרת 1,000 טילים בשנייה, אולי הוא יגיד מכשיר דיאליזה... אך האמת היא שהמכשיר המפחיד ביותר בעולם זה השעון שמראה לי שעוד שעה עברה ולעולם לא תחזור! לא סתם קוראים לזה שעון מעורר... אם אני חכמה, זה יעורר אותי להבין מה באמת חשוב בחיים שלי וכמה עוד עליי להספיק.

אשה נוסעת לטיול בצפון הארץ לארבעה ימים שבמהלכו היא מתכננת להגיע לקברות צדיקים ועוד כמה מקומות שהיא מאוד רוצה לבקר בהם... היא מבלה את רוב זמנה מול הטלוויזיה בחדר המלון, עברו ארבעת הימים, הגיע הזמן לחזור הביתה... "אבל רגע, לא הספקתי להגיע לאן שרציתי..."

זהו, אין זמן. אי אפשר להחזיר את השעון לאחור, הימים האלה שעברו לעולם לא יחזרו. רבי שמעון בר יוחאי אמר בזוהר הקדוש שאדם מתהלך בעולם הזה בדימיון ותחושה שהוא לא ימות. והרי זה פלא... הרי אנו יודעים שחיינו בעולם הזה עתידיים להסתיים אחרי 120 שנה... אבל ברגש, אמר רבי שמעון, הוא לא שם... הוא כל הזמן מרגיש שיש לו עוד זמן...

הזמן עובר וחומק לנו מבין האצבעות... מבלי שנרגיש מגיעה עוד שבת, עוד חג עובר, עוד ילד מסיים בית ספר, חוגגים עוד יום הולדת...

"מה, הילד כבר בן 10?" "אני לא מאמינה שמחר שוב יום חמישי וצריך לבשל לשבת... זה מרגיש כאילו אתמול היה יום שבת!". "מה, עוד חודש כיפור? אני בשוק!".

אלבום חיך

כתוב על אברהם אבינו: "ואברהם זקן בא בימים וה' בירך את אברהם בכל". ידוע לנו שבתורה הקדושה אין אפילו אות אחת מיותרת... לכל מילה יש משמעות ותפקיד... מדוע לא יכלו לכתוב לנו שאברהם זקן וזהו? למה הוסיפו "בא בימים"? אז זהו, שזאת לא תוספת מיותרת כלל... זה דווקא העיקר! זה בא ללמד אותנו שכל ימיו באים איתו... אין יום בחייו שהוא לא עשה בו משהו טוב, שהוא לא עשה בו מצוות וחסדים, לכל יום בחייו יש משמעות לחיי הנצח שלו. יש אדם שמעביר את היום ללא שום מצווה... מתעורר בבוקר, אוכל, שותה, הולך לעבודה, חוזר מהעבודה, קורא עיתון, הולך לישון... הוא אמנם לא עשה שום עוון, אך גם לא עשה שום מצווה. לא חסד, לא הנחת תפילין, לא תפילה... יום ריק לגמרי. היום הזה לא בא איתו לחיי הנצח שלו... כאילו הוא כלל לא קרה.

בזמן אפשר לעשות הרבה מאוד דברים... אפשר להקים משפחה, להביא ילדים, לטייל, ללמוד, לעבוד, לעשות כסף... אך עליי לשאול את עצמי האם התוכן שהכנסתי בזמן הזה שעבר, האם זה תוכן גשמי שיחלוף כלא היה? האם יש לו משמעות להמשכיות שלי?

כשאשה מסתכלת על תמונות באלבום חייה, היא מביטה ומחייכת אל התמונות, רואה את עצמה כילדה קטנה ומתוקה עם קוקיות חוגגת יומולדת בגן, רואה את עצמה לומדת ללכת, רואה את עצמה שטיל שנית, כטיול לחו"ל, כסיום התואר, ביום החתונה, בלידת הבן וגם בלידת הנכד... וזהו... מה זה? ככה נגמר?

אבל זה כל התוכן שהיא בחרה להכניס לחייה... וזה מה שנותר מהתוכן הזה... זכרונות וחוויות. שום דבר שבאמת יילך איתי הלאה.

בורא עולם ייעך לאדם תכלית הרבה יותר משמעותית בעולם הזה מאשר רק חוויות... ולעיתים אנחנו שוכחות את זה ועסוקות רק בלחות במקום ללגום בצימאון את העולם הבלתי יתואר הזה, שכל כולו הזדמנויות ועבודה קשה שפירותיה מתוקים באופן שאני לא יכולה להסביר.

לחיות באמונה
זמן

הדבר הכי חשוב ויקר שיש לאדם בעולם הזה זה הזמן. לא משנה מה האדם יעשה וכמה יהיה מוכן לשלם, לא ניתן להחזיר זמן שאבד. היום של אתמול - לעולם לא יוכל לחזור, גם לא שלשום וגם לא היום שלפניו. כשאנו נזכרות ברגעים יפים שהיו לנו בחיים, אנחנו יכולות לזכור את הריח שהיה שם, את התחושה שהיתה לי באותם רגעים, את מזג האוויר וגם את האנשים שהיו שם... אבל ממש לחזור לשם? אי אפשר... כשאנחנו נזכרות בפעם האחרונה שראינו אדם יקר ואהוב שהלך לעולמו, גם אם נשלם מיליארד דולר, לא נוכל לחזור לאותו רגע... אי אפשר להחזיר את הגלגל לאחור, אי אפשר לחזור בזמן.

הערך של הזמן הוא יקר מאוד, היקר ביותר מכל ערך אחר. מה שיכול לקרות בדקה אחת יכול לשנות את חיי לנצח... כדי להבין את ערכו של חודש אחד - תשאלו אמא שילדה חודש לפני הזמן. על מנת להבין את ערכו של שבוע אחד - תשאלו זוג שבוע לפני חתונתם, כשאינם נפגשים בשבוע הזה. על מנת להבין את ערכה של שעה אחת - תשאלו אמא שמחכה לבנה שיחזור מנסיעה ארוכה. על מנת להבין את ערכה של דקה אחת - תשאלו אשה שמחכה לתשובה שעתידה להופיע על בדיקת הריון ביתית. כדי להבין את ערכן של שניות בודדות - תשאלו אשה שהבעל שלה נמצא במילואים, לוחם בחזית כבר חודשים ארוכים והיא שומעת דפיקות בדלת... שניות בודדות מפרידות בינה לבין הפתעה משמחת או הודעה שוברת לב. אין דבר יקר יותר מהזמן! הזמן = חיים.

כששואלים אדם בן כמה הוא, במילים אחרות שואלים אותו: כמה זמן אתה חי? הזמן זה בעצם החיים שלנו. שעה אחת לפי היהדות זה המון זמן - וזמן יקר מאוד! אדם יכול בשעה אחת להפוך את כל עולמו...

נשאים בהלכה

הרב נריה ברבי ראש "ענפים בהלכה" *2381

האם צריך להחזיק את הלחם בשתי ידיים בשעת הברכה, או שמספיק ביד אחת?

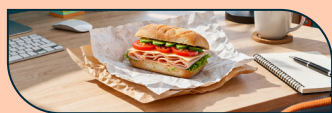
יש לאחוז את הלחם בשתי ידיים בשעת ברכת "המוציא", כיון שעשר האצבעות - הם כנגד עשר מצוות התלויות בלחם. כמו כן, בפסוקים העוסקים בפרנסה יש עשר מילים, ולכן יש בזה רמז לפרנסה.

נשאתי 'לחם' בלי נטילה, פתאום רציתי לאכול יותר לחם וליטול ידיים, האם אני צריכה לברך שוב "המוציא"?

אשה שאכלה מעט לחם בלי נטילת ידיים (כלומר אכלה פחות ממיזת לחם שהוא 27 גרם), ולאחר מכן החליטה לאכול כמות גדולה, צריכה קודם ליטול ידיה, ולברך 'על נטילת ידיים', אבל ברכת 'המוציא' אינה צריכה לחזור ולברך שוב, כיון שכבר בירכה קודם נטילת הידיים.

האם יש הקפדה מסוימת בהגייה, שצריך להקפיד בברכת "המוציא לחם מן הארץ"?

כן. בהחלט יש להפסיק מעט בין המילים "לחם" - ו"מן", כדי שלא ישמע כאילו נאמר "לחמן הארץ".

סרקו את הקוד <

בספר 'בחסדך בטחתי' של הרב יגאל כהן תמצאו תחושת בטחון אמיתית לנשמה
 תשובות שמאירות את הדרך והשראה שבונה עומק פנימי אמיתי.

כל מה שצריך זה **בטחון לנשמה**

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

ברכה בעיסה

"לחם לאכול ובגד ללבוש" (בראשית כ"ח) - הרב הגאון יגאל כהן שליט"א אומר על הפסוק - שיעקב אבינו מלמד אותנו כיצד להתפלל וכיצד להסתכל על החיים.

מדוע יעקב אבינו לא ביקש בגד ואוכל? למה היה צריך להוסיף בגד ללבוש ולחם לאכול? שהרי זה ברור שלחם אוכלים ובגד לובשים, אז מדוע הוסיפו זאת? הרי ידוע שבתורה הקדושה אין שום מילה מיותרת.

הרב הגאון שיחיה חיים ארוכים וטובים, אומר לנו ללמוד מכך - שצריך להתפלל שהבגד שהקב"ה נותן לנו יהיה "ללבוש", שהבגדים שיש לנו יהיה בהם חן וברכה, שבאמת נלבש אותם ונהנה מהם.

כולנו מכירות את החולצה ב-20 שקל ש"חרשנו" עליה ונהנינו מכל רגע, ואת החולצה ב-200 שקל שעד היום לא מובן מה חשבנו לעצמנו שקנינו אותה. זה לא באמת

משנה מה הסכום או מה הכמות של הבגדים - צריך ברכה בקניות. ישנו אדם שיש לו המון בגדים בארון אבל לא עלינו, הוא צריך ללבוש כל הזמן חלוק של בית חולים... ישנו מלומד חסר עבודה, ומי שאין לו השכלה והצליח. לכן יעקב אבינו מלמד אותנו לבקש ולשים את הדגש על החשוב בחיים - על הברכה בעיסה, כי לא העיקר שיש עיסה. אם יהיה לנו אוכל ולא יהיה לנו חלילה תיאבון, או לא יהיה לנו רצון לטעום ממנו... מה זה שווה?

ישנם אנשים שיש להם את מלוא ההון שבעולם, את הבגדים היוקרתיים ביותר, את האוכל המשובח ביותר ואין להם טעם בדברים. אנשים שנמצאים במצב נפשי ירוד בדרך כלל יכולים להזדהות עם חוסר תיאבון או חוסר רצון לקום מהמיטה. במצבים כאלו כדאי לעשות ככה, ולאט לאט הרצון חוזר. לאכול בלי תיאבון, להתלבש ולצאת מהבית. והכי חשוב לא לשכוח להתפלל ולבקש מבורא עולם. שיתן לנו תמיד בריאות הנפש והגוף, רצון ותיאבון - זה לא מובן מאליה. מי שלעולם לא הרגיש חוסר כגון זה, שיגיד תודה לבורא עולם כל רגע ויבקש שיתמיד בריאותו. כי זה לא מובן מאליה! ולעולם לא יתגאה על השני.

נבקש מבורא עולם, לא רק בגד - אלא בגד ללבוש, לא רק אוכל - אלא אוכל לאכול.

החופה: "הרי את מקודשת לי" - הרי את מופרשת לי משאר גברים בעולם ואני מופרש לך משאר נשים שבעולם.

ובהמשך לדברינו, 'הקדוש' הוא אכן הנבדל מהמציאות הרגילה, זו תמצית רוחנית ללא קלוקל. אבל הצדיק, יוצא החוצה אל העולם שבביל לתקן אותו ולעצב את החומר לפי עולם הרוח והמוסר. יוסף הצדיק, למרות המקום הטמא בן שהה ולמרות תפיסת העולם הגשמית שהיו במצרים, היה נאמן לעולמו הרוחני. חז"ל אומרים כי "מעשה אבות סימן לבנים", וזאת לא בכדי לומר לנו שמה שהיה לאבותינו זה מה שיקרה לנו, אלא כדי לומר לנו שנסתכל על אבותינו כשם שאנו מסתכלות על הבבואה שלנו. הם הדוגמא עבורנו כדי שנראה את הפוטנציאל הגלום בנו! בכל אחת מאיתנו קיים הכח לעצב את העולם הגשמי מתוך עולם הקודש. בתוך כל אחת מאיתנו נמצא הכח של יוסף הצדיק, שגם אם הסביבה לא הכי חזקה, קדושה או רוחנית, להיות אנחנו המגדלור הזה שלוקח את הגשמי והופך אותו לרוחני. ימי הקיץ החמים מגיעים אלינו בדהרה, גם אם רוב הסביבה שלך לא מתלבשת בצניעות-זיכרי שלך יש את הכח של יוסף הצדיק. הכח שיגרום לך להתקדש ולהיות בצניעות למרות החום הגדול... הכח שיגרום לך לסרב לצאת למסיבה לא צנועה, ולהסב את היציאה הזו ליציאה של קודש, כמו לקברות צדיקים למשל. הלוואי ונזכה כולנו לעצב את החיים מתוך הקודש!

שבת שלום!

תאיר ארץ
מזכת הרבים
התאיר גולן

יוסף שבכל אחת

השבת אנחנו קוראות את 2 הפרשות האחרונות של חומש "ויקרא". תחילת חומש ויקרא עוסק בעוגני הקודש בעולם: עבודת הקורבנות, מועדים, טומאה וטהרה. ואילו בסוף החומש, בפרשה האחרונה, פרשת "בחוקותי", הפרשה מתחילה ביסוד הבחירה החופשית שהקדוש ברוך הוא נתן בעולמו: "אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם". זאת אומרת, ההתחלה והסוף של החומש שזורים זה בזה, ומרמזים לנו שיש קדושה בעולם, ועלינו מוטלת החובה יחד עם הבחירה, למצוא אותה בחיינו היומיומיים. בערב שבת, מציינים את ספירת היסוד שביסוד שרומזת על דמותו של יוסף הצדיק. מבין שאר הדמויות הגדולות שהיו לנו בתורה, הכינוי "צדיק" ניתן רק לדמות אחת-יוסף. אם נתבונן בקורות חייו של יוסף, נער שהגיע למצרים "ערוות הארץ", מקום הטומאה העולמית, שהיה בעל תפקיד גדול בממלכה-היה המשנה למלך מצרים- הדבר האחרון שהיינו חושבות עליו שהוא צדיק! הרי צדיק זה אדם שכביכול "מורם מעם" ומנותק מהשפעה סביבתית על עולמו הרוחני. אולי אפילו היינו מדמיינות את אותו "צדיק", פרוש מהבלי העולם ומתבודד ביערות... אבל זה החידוש הגדול וזה ההבדל בין "צדיק" ל-"קדוש".

קדוש בפירוש המילה - "מופרש". הרי זה מה שאומר החתן לכלה במעמד

ענפים | בזמנך הפנוי

בבית | ללא נסיון

מתאים לכל גיל

לפרטים והתקרבות <
055-6-888-010

ארגון "ענפים",
בנשיאות הרב יגאל
כהן שליט"א, מזמין
אותך לקחת חלק
במיזם מרגש של
קירוב לבבות וחברותא
טלפונית-
שיחת טלפון שבועית
בהתנדבות עם בנות
שמחפשות להתחזק

תתקרבי

דגע

יש משהי רחוקה

שמחכה לך!

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

הבוקר בא (א)

אנחנו מתקרבים בצעדי ענק למתן תורה, ליל שבועות, הלילה הקדוש, שבכל בתי ישראל נוהרים להקפיד להיות נעורים בלילה הזה, ולעסוק בתורה ככל האפשר, והסיבה כי במעמד הר סיני עם ישראל ישן, והקב"ה היה צריך להעיר אותם, אי לכך צריכים לתקן דבר זה בכל שנה ולמנוע שינה מאיתנו.

לכן רציתי שבשבועות הבאים אנו נדון בסוגיה שנקראת 'קיימה בבוקר', אין בית שאין בו ניסיון הקיימה, ששעת ההשכמה היא שעת מלחמה.

בחורים באים ומבקשים עצה לקום בבוקר? הורים באים ושואלים מה עליהם לעשות?! איך להתנהג? ואני מדבר על סלתה ושמנה של בחורי ישראל, על הורים שאומרים הבן שלנו מצויין, לומד מעולה, בעל מידות תרומיות, אבל הבוקר...

אגלה סוד - אין פתרון קסמים לדבר, אין קוסמויות בנושא. אבל אם נתח את הדברים נוכל לעזור ולסייע למי שמעוניין להצליח.

דבר ראשון צריך לברר ולבדוק את הסיבות המביאות את הקיימה המאוחרת או חוסר הקיימה בזמן. כאשר אנו נתמקד בשורש, נוכל לייצל ולטפל בצורה מיטבית. יש את ה'ארבעה' הידועים שהם:

עייפות: תופעה מאד מצויה אצל בני נוער מתבגרים, להתלהב לישון מאוחר, וכאשר הילד ישן מאוחר הוא 'עייף'. הגוף שלו זקוק לשעות רבות של שינה. לכן נעבוד על הנושא הזה, האם השינה המאוחרת נובעת כי יש ילדים גדולים בבית שישנים מאוחר, או הפרעות אחרות.

מוטיבציה: מגיע הבוקר ואיתו בא הקיימה, והילד בחוסר חשק ומוטיבציה לקום, נח להמשיך להתכרבל בשמיכה, כי אין לו את הסיבה לקום, אין לו חשק, טעם, סיבה, עניין לקום. וכאן נכנס התפקיד למצוא את המוטיב, החשק, הרצון שירצה לקום, אם למשל יש לו מבחן מלחץ הוא לא ירצה לקום, ואף יותר מזה הוא לא ירגיש טוב וכו'. ולכן חייבים להתכונן לזאת מראש, לברר אצל הילד מה התוכנית מחר. לעזור לו למצוא את הסיבה לקום מחר.

חשוב לציין שעלינו לברר את חוסר המוטיבציה לקום, האם זה קושי לימודי או חברתי או רגשי או משפחתי או חס ושולום בריאות.

בשבוע א"ה נמשיך את שאר הסיבות וההשלכות שלהם.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוהיון
מרצה ומטפל זוגי

ברית או חוזה?

היא התאמצה היום. באמת התאמצה. ניסתה לא לצעוק על הילדים. ספרה עד עשר פעמיים. נשמה עמוק. אבל בסוף - היא צעקה. ובערב, כשהוא חזר, הבית היה בלאגן. הילדים בוכים. והיא מותשת. והוא אומר: "שוב צעקת על הילדים?" והיא מרגישה: נכשלתי. לא הצלחתי. אני לא טובה מספיק. אבל רגע - מי אמר שהמדד הוא הצלחה?

התורה נקראת "ברית" - "הנה אנכי כורת עמכם ברית בחורב". "ואני זאת בריתי אותם אמר ה'". "אם לא בריתי יומם ולילה וכו'". ואנחנו יודעים - עניינה של כריתת ברית היא הסכמה לקשר הדוק ובעל מחוייבות. בין מדינות ובין אנשים חשובים. וגם הקשר בין איש ואשה נקרא "ברית נישואין". אבל בפרשת בחוקותי רואים משהו מוזר: "אם בְּחֻקְתִּי תִלְכוּ... ונתתי גשמיכם בעיתם... יהיו לכם חיים סבבה!"

"וְאִם בְּחֻקְתִּי תִמָּאֲסוּ... חרבון דרבון! קללות, עונשים, חרדות!" זה נשמע כמו... חוזה. לא? אם תעשו מה שצריך, תקבלו. ואם לא - קנס כואב!

אז מה ההבדל בין ברית לחוזה?

בחוזה - מודדים הצלחות. סיימת את העבודה בזמן? תקבל תשלום. לא? קנס!

בברית - מודדים השתדלות. תראה לי שאכפת לך ממני!

דוגמא: ישראל וארה"ב יצאו למבצע משותף נגד איראן. אף אחת מהמדינות לא התחייבה לשנייה להביא לה ניצחון. אבל הן כן התחייבו לעשות הכל כדי לתת לצד השני מה שהוא צריך כדי להצליח.

במילים אחרות: "תראה לי שאכפת לך ממני באמת!"

זה ההבדל: חוזה = הצלחות. ברית = השתדלות.

הקב"ה לא מצפה מאיתנו להיות מושלמים. הוא בעצמו ברא בנו את יצר הרע! הוא מצפה לראות איך אנחנו משתדלים בשבילו, על זה אנחנו מקבלים שכר - תראו לי שאכפת לכם ממני!

וגם בזוגיות: אנחנו לא התחייבנו להצלחות. אנחנו בני אדם, אבל כן התחייבנו להרתמות והשתדלות מקסימלית אחד כלפי השני. גם כשלא ברור לנו שנצליח.

חזרה לסיפור שלנו: היא ניסתה היום. התאמצה. ספרה עד עשר. נשמה עמוק. נכון, בסוף היא צעקה. היא לא הצליחה. אבל היא השתדלה. והחכמה הגדולה של בן הזוג היא: היכולת לראות את ההשתדלות של השני. לא להסתכל על התוצאה. להסתכל על המאמץ. להבין את הכוחות של השני. (כי סוף סוף - הם לא מכירים מאתמול!) ולהעריך את ההשתדלות שלו. שמורה רק על דבר אחד: אכפת לי ממך.

"בְּרִית נְשׂוּאִין" - זו ברית. לא חוזה. אנחנו לא מודדים הצלחות. אנחנו מודדים השתדלות. תראה לי שאכפת לך. זה מספיק.

טעמי • המָקְרָא

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

מצוות השמיטה

פרשת השבוע מצווה אותנו על שמיטת קרקעות שנים עובדים את האדמה ומצמיחים יבול, ובשנה השביעית שומטים, לא זורעים ולא קוצרים, ורק בשנה השמינית יזרעו, מה שאומר שיצמח להם יבול רק בשנה תשיעית, ולכאורה מצווה זו לא הגיונית, וכי רוצה הקב"ה שיהיה רעב לאנשים, וממה תהיה פרנסתם?

טעם המצווה הוא: שהקב"ה רוצה שהאדם יבין יסוד מאוד חשוב איך העולם מתנהל, הקב"ה מבטיח בתורתו שאם מצמיחים עשר טון שיספיק לכל המדינה לשנה, אז העשר טון של השנה השישית יספיק לשלוש שנים כי יהיה בו ברכה, דהיינו המצווה

מהווה תזכורת לאדם לדבר מאוד יסודי, שלא האדם מנהל את העולם לפי כללי הטבע, אלא הקב"ה לבדו מנהל את העולם ומכוחו חיי האדם ופרנסתו, כמו שנאמר כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, אלא על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, נכון שהאדם צריך לעשות השתדלות ולהתנהל לפי ההיגיון, אבל האדם גם צריך לא לפחד ולא להישען על הטבע, ועל ידי זה האדם יצליח לשפר את חייו מן הקצה אל הקצה, המון מהמורכבויות בחיים מגיעים בגלל שאנחנו לא מספיקים לתת זמן לדברים חשובים, כמו לזוגיות או לילדים או לעבודת ה' שלנו, בגלל שאנחנו צריכים לעבוד יותר שעות, או לעשות יותר קריירה כדי להביא פרנסה לביתנו, אבל בדיק כאן אומר לנו הקב"ה תעשו שביתה שנה, ותחיו שלוש שנים על יבול של שנה אחת, ותכניסו לתודעה שלכם שהכל ממני לטובתכם, ואל תשקיעו בקריירה ובשעות עבודה מוגזמות, על חשבון המשפחה, אלא תתנו זמן לזוגיות, לילדים, להורים, לשיעורי התורה והתפילות, ואתם תראו של יחסר לכם דבר כי את הכל ה' מנהל. ומי שישקיע בשלום בית, כיבוד הורים, שיעורי תורה, ה' יתברך לא יחסיר לו כלום.

להפסיד את הכל

הקשר בין השניים נולד בימים חשוכים, חברות אמיצה נקשרה בין הרב יעקב גלינסקי זצ"ל לבין חברו, שמואל, עוד בספסלי הישיבה בבאליסטוק. יחד שרדו את אימי השואה, יחד קפאו בשלג של מחנות הכפייה בסיביר. אלא שבעוד הרב גלינסקי נאחז באמונתו כבגלגל הצלה, שמואל לא עמד בניסיון הקשה. המראות והתלאות הכריעו אותו, והוא הותיר מאחוריו את חומות הדת ופרק עול תורה ומצוות. דרכיהם נפרדו, והקשר נותק לשנים ארוכות.

אך הרב גלינסקי לא שכח את חבר נעוריו. באחת ממערכות הבחירות, סרק הרב את ספר הבוחרים עד שאיתר את שמו. משם, קצרה היתה הדרך למצוא את מספר הטלפון שלו. כשהתקשר אליו, ההתרגשות מעבר לקו היתה עצומה.

"יענק'ל", מלמל שמואל בהערכה מהולה במגננה, "שמעתי שאתה החזקת מעמד...". זאת היתה הדרך שלו להצדיק את פריקת עולו.

הרב הזמין אותו לעשות עמו את השבת הקרובה. שמואל היסס, ולבסוף התפשר: הוא יתארח אצל קרוביו בגבעתיים הסמוכה, ויגיע רגלית לבני ברק רק לסעודת ליל שבת.

השבת פרשה את אדרתה על בני ברק. הרב גלינסקי שב מבית הכנסת לשולחן שבת זוהר באור של קדושה, והמשפחה המתינה בציפייה לבוא האורח. שעה חלפה, ואחריה עוד אחת, אך האורח בושש לבוא. ביום ראשון מיהר הרב לחייג אליו. "שמואל, חיכינו לך כליל שבת. דאגנו. מדוע לא באת?"

מעברו השני של הקו נשמעה אנוחה שבורה, ואחריה קול חנוק.

"יענק'ל, יצאתי מגבעתיים כמובטח", פתח שמואל, "אך כשהגעתי לרחובות בני ברק, נעצרת. ראיתי אברכים צועדים לבית הכנסת עטופים בשלווה, וסביבם מקרקרים בשמחה שלושה, ארבעה וחמישה ילדים. ראיתי אימהות דוחפות עגלת תאומים, כשעוד פעוטות אווזים בחצאיתן. הבטתי בהם, ולבי פשוט נקרע. ואז חשבת: עכשיו אכנס לבינתך. אראה את השולחן שלך מוקף בשמונה, עשרה ילדים, בלי עין הרע... לא הייתי מסוגל לשאת את זה! יענק'ל, ידעתי שבמעשיי ויתרתי על העולם הבא, אבל מעולם לא שיערתי שבהחלטה שלי, אפסיד גם את העולם הזה!"

נקודה למחשבה: לעיתים, הפיתויים בחוץ נראים קוסמים ומבטיחים חיים קלים ונוחים יותר. אך הסיפור הזה חושף בפנינו את האמת הפנימית והכואבת: דרך התורה איננה רק "כרטיס כניסה" לעולם הבא, אלא היא המתכון המושלם לחיים המאושרים, המלאים והמספקים ביותר גם בעולם הזה. משפחה יהודית, שולחן שבת מואר, אמונה וקדושה - הם האוצר האמיתי, ששום תחליף חומרי לא יוכל להעניק.

השקר הכי אמיתי בעולם

כל יהודי מכיר את הפסוק: "מדבר שקר תרחק". אין לאף אחד ספק באיסור החמור לשקר. עומק הבעייתיות באיסור זה הוא עמוק ומיוחד, שאם נשים לב לסיבה האמיתית שגורמת לאדם לשקר - הרי שהיא חיסרון גדול באמונה.

אם נתבונן, נוכל להבחין שבכל סיטואציה שבה אדם בוחר לשקר, הוא רוצה להרוויח דבר מסוים שלדעתו אינו יכול להשיגו בדרך הישר; ולכן הוא בוחר בדרך השקר. בכך, כביכול, הוא מצליח להרוויח בצורה עקיפה. משום כך מושג השקר נפוץ בעיקר בדיני ממונות, שם הכסף מצליח לבלבל רבים וטובים וגורם להם לעבור על איסור כה חמור. השקר שייך ונמצא גם לא מעט אצל בני אדם שרוצים לספר לכולם על צדקותם שאינה קיימת, ומתנהגים כלפי חוץ כגדולי החסידים, אך מעשיהם חמורים ומגונים. ישנם בני אדם גאוותנים בטבעם, אך מתנהגים כלפי קיצוניים, ומנסים לחשוב שמדובר כמשה רבנו. ישנם שולטים בכעס נעימות או מסיבות את הכעס בלבם. זעם עוצמתי היה הם בוחרים לתת שהם בעלי מידות כועסים וכו'. אחרי צביעות - הוא דבר כעת לשמוע שיש מושבה, ראוי ואף מרדכי מלכוביץ זצוק"ל: "אם פי בכל המדות השקר הוא חטא נורא, במדת השמחה אין הדבר כן, ומתן לאדם לעשות תנועות של שמחה וחיוב למרות שאינם מפנימיות הלב, עד שיעזרוהו הבורא; ועל ידי זה תתעורר בו שמחה אמיתית".

בכל המידות אכן השקר הוא חטא נורא, אבל במידת השמחה - כאשר אדם מרגיש שהוא נופל לעצבות, כאשר בתוכו היצר מנסה להביא אותו לדיכאון ולמרה שחורה - כאן זה המקום "לשקר". אף על פי שאתה לא באמת שמח, שים לעצמך מוזיקה שאתה אוהב, תתחיל לרקוד, עד לרגע שבו הפעולות החיצוניות ישיעו על הפנימיות; ובכך תהיה מאושר ושמח באמת.

המסר עוצמתי יותר מן הנכתב. במסגרת מגבלת התווים לטור זה אין לי אפשרות להרחיב עד כמה עצומה מעלת השמחה ועד כמה גרועה מידת העצבות. האדם השמח רוכש לעצמו חיים מאושרים נפשית, ואף בריאים יותר גופנית.

ממש בזמן שאתם קוראים את הטור הזה - תחייכו חיוך גדול למשך דקה שלמה, ותראו בעצמכם איך מצב הרוח שלכם משתפר באופן אוטומטי.

שבת שלום

מיועד לגברים ולנערים שמחפשים להכניס משמעות לערב שלהם בדרך ייחודית ומרגשת

פעילות ילדים | ארוחת ערב מתקת | לימוד תורה אחד על אחד

להרשמה שלחו ווטסאפ למספר <

055-8837733

חברותא אישית בדיוק בשבילך

ברמה שלך. בקצב שלך. בזמן שלך.

הרב גבע בן ששון
ראש מדרשיית
'גבעות עולם' בהוד השרון

שני עולמות

יש לי תלמיד חרדי מבית. הוא מגיע לכל שיעור, באמת ילד צדיק. יום אחד הוא ניגש אליי ואמר:

"הרב, נראה לי שאני בנוי לשידוכים בעזרת ה'."

"הלוואי בעזרת ה' עניתי". אחרי שלושה ימים אשתי אומרת לי: "ישנה בחורה צדיקה מהשיעור, והיא בתהליך מאוד ארוך של חזרה בתשובה. היא כבר סגורה על עצמה ורוצה להקים בית של תורה". סיפרתי לה על 'הבחור', ואשתי אמרה: "נראה לי שיש התאמה, בוא נפגיש ביניהם".

קבענו שהם יפגשו במוצאי שבת. שעה לפני הפגישה הבחורה מתקשרת לאשתי. ושואלת: "אני חייבת לשאול- למה שהוא ירצה לצאת איתי? אני לא הייתי בעברי דתיה, טיילתי בחו"ל, עשייתי טעויות. והוא ילד חרדי מבית, בחור צדיק, למה שהוא ירצה אותי? אני מפחדת". לא היה לי הרבה זמן להסביר לה.

אמרתי לה: "תקשיבי לי טוב. תלכי לפגישה, תפגשי אותו, ואחר כך נדבר".

הם נפגשו. למחרת היא התקשרה ואמרה: "הבחור מקסים, באמת מדהים. אבל אני לא מאמינה שהוא ירצה אותי. אנחנו מעולמות שונים".

באותו יום קיבלתי שיחה ממספר לא מוכר. "שלום הרב, אני אמה של הבחור שיצא אתמול לשידוך".

"שלום וברכה עניתי".

"רק רציתי להגיד שהבן שלנו מאוד נהנה מהפגישה. והיתה מציאת חן גדולה... נשמח לעוד פגישה בעזרת ה'". בישרה. מיד התקשרתי לבחורה ואמרתי לה: "תדעי לך משהו חשוב - הבחור מאוד נהנה מהפגישה ורוצה להמשיך". עד אותו רגע היא היתה עצובה, כי לפי 'החוקים' שלה: איך יכול להיות שבחור חרדי ירצה מישהי עם עבר?!

אבל אם היינו הולכים לפי החוקים של בורא עולם, היינו מבינים: אם זה שלך - זה יגיע. ואם לא - גם זה לטובה...

הרב דוד פירון
ראש "מרכז התחברות" ר"ג
תשועה ברב יועץ

שאלה: כבוד הרב אני לומד בתיכון "...." ואוהב מאוד להיכנס לשיעורי תנ"ך, בשאר המקצועות אני מזלזל... ההורים שלי ממש כועסים עליי. האם אני צריך להיכנס כדי לא לצער אותם?

תשובה: שאלה חשובה! אשריך צדיק יקר ואהוב שאתה רוצה להתחזק בתורה ויראת שמים.

תן לי להפתיע אותך מתוק... בבקשה מהיום אל תיכנס כלל וכלל לשיעורי תנ"ך, ולמקצועות החול תיכנס ותלמד ברצינות!

ועכשיו נחשוב יחד מדוע: לצערי הרב, המורה לתנ"ך מחללת שבת, והיא אמורה ללמד אותך שהיא חייבת סקילה?!... כלומר, מכיון שהמערכת רקובה מעיקרא, אין שום סיכוי שהתורה תוצג בפניך באופן אובייקטיבי ואמיתי, אלא כל מה שתשמע שם לרוב יהיה מסולף ומעובד לפי הדעות העקומות והכוזבות של עמי הארצות שעומדים על הפודיום.

כל עוד שאתה נמצא בתיכון הנ"ל תשקיע בלימודי החול כמה שיותר, ובאותה מידה אחרי הלימודים תבוא למדרשה שלנו ("מרכז התחברות" רחוב נגבה 50 ר"ג) ותשקיע בלימודי הקודש מפי רבנים תלמידי חכמים עם פה קדוש. ברוך תהיה.

שאלה: כבוד הרב: שמעתי שיעור על גנות מידת הגאווה ומעלת מידת הענווה, החלטתי שאני רוצה להיות עניו. איך עושים את זה?

תשובה: שאלה חשובה! אשריך!

מידת הענווה היא המידה הכי חשובה ולכן העבודה עליה הכי ארוכה וקשה. אבל כשאתה זוכה לעשות בה קניין החיים משתנים מקצה לקצה כי אתה נכנס להיכל הצדיקים.

למעשה הדרך להגיע לענווה א. לימוד יומיומי קבוע בעניין זה בספר שמדבר אליך. ב. לחשוב על זה הרבה. ג. לעשות תרגילים פרקטיים בענווה. לדוגמא: אם מישוה עוקף אותך בכביש (מימין...), ואז גם חסם אותך וגרם לך להמתין עוד רמזור אדום... נכון שזה קצת מכעיס? ועכשיו תדמיין שאתה רודף אחריו לבדוק מי הברנש, ואתה מוגלה שיושב במושב נהנה לא אחר מאשר הרב עובדיה יוסף זיע"א... הרי שהכעס מיד מתפוגג והלב מתמלא בתשוקה רק להמשיך ולהביט בו ולו לעוד רגע... מדוע? כי אתה מבין את הגדולה שלו, מול קטנותך! אז למדנו מזה שכשאתה כועס או מתלונן, זה בגלל שאתה מרגיש יותר גדול ממני שעומד מולך. אז הפתרון הוא פשוט לדמיין שכל אדם שעומד מולך זה הרב עובדיה יוסף... זו דוגמא קטנה לתרגיל בענווה, ואיך זיל גמור. יה"ר שנזכה לענווה!

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא < anafeam3@gmail.com

זהירות במצוות קטנות

שבת שלום ומבורך אהובים שלי!

"הוי זהיר בְּמִצְוַת קֶלֶה כְּבַחְמוּרָה". המשנה מלמדת אותנו להיות זהירים גם במצוות הקלות, בדיוק כמו שאנחנו נוהרים במצוות החמורות.

אולי תחשבו: "למה להקפיד על מצווה קלה? בחמורה כבר אני נזהר מספיק". המשנה מסבירה לנו שזה חשוב- אם לא נשים לב גם לדברים הקטנים, אפילו המצוות החשובות עלולות להיראות לנו קלות, ואנחנו עלולים לטעות בהן.

זה טבע האדם - כשלא שמים לב לדברים

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

הקטנים, גם הערכים הגדולים בחיים עלולים להיראות קלים. וזה נכון גם ביחסים עם אחרים- אם לא נזהר בכבוד הדדי ברגעים הקטנים, גם קשרים חשובים עם חברים, בני משפחה או בני זוג עלולים להיפגע.

השבת הזו, נזכור לשים לב לכל פרט - גדול כקטן. כל מעשה קטן שמבוצע ככוונה ובהירות בונה אותנו להיות אנשים ישרים, מפוארים באמת, שמכבדים את עצמם ואת סביבתם.

שבת שלום ומבורך לכולנו!

עלילות יגל וסבא דניאל

תקציר מעמוד 1:

יגל היה בטוח שהרחפן מתחרות בניית המקדש כבר נמצא אצלו בכיס... אבל אז הצטרף לכיתה אורי, אלוף אמנות מאנגליה, ששינה את כל התמונה!

יצרתי אותך בעצמי! אפילו זכיתי עליו בפנס במגמת אמנות.

איזה שטון מימד!

...בלונדון יש המון שלג, אז שחקני באולם סגור ומחממים!

נראה אותם כשיגלו מה אני מכין לתחרות...

יגל פשוט עוד לא מכיר אותך, אורי'לה. כשיכיר - בטוח תהיו חברים טובים.

נחמד... אבל יגל, הילד הכי בולט בכיתה, לא ממש אוהב אותי.

שלום!

ברוך הבא, אורי!

איך היה בכיתה הקודשה?

אני מבין... אבל לא אתפשר על המקום השני. הנצחון הזה שלי!

כשרון הוא מתנה מה', יגל. לא צריך להוכיח כלום, רק להשתמש בו לטובה.

סבא, אני חייב לנצח! אוכיח לכולם שאני הכי יצירתי בכיתה!

?!?

בוקר טוב, יגל!

למדתי עברית מהר... כנראה מרב ספורים על עצמך באנגליה.

נראה אותך דור!

חידה מי היה אבשלום? ?

תשובה מפרשת ויקהל פקודי בני עלי !

הילד/ה הזוכה איילה זבלונוב מבאר שבע

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס anafeamalon@gmail.com

זה רק בגלל שהוא היה רעב

אפשר להבין אותו - הוא השרת

מי רוצה להיות חברותא שלו?

אנחנו גם וליבי!

שבת שלום לכל הילדים המתוקים, איך היו המדורות, איך היו התפלות?
איזה כיף להיפגש שוב...

יגל: אחוד לכם חידה עליה לא מקבלים פרס, אבל תשאלו אותה בבית בשלחן שבת- על איזו מצוה אני לא יכול לקיים אותה, אבל בלעדיו היא לא הייתה יכולה להתקיים?

ליבי: בטח יש בינכם שחושבים עדיין, או כבר ענו, מה שבטוח יש אקשן בבית בזכותכם. טוב יגל תענה להם... כלם במתח.

יגל: בטח יש לכם כמה תשובות, אבל אבחר אחת- והיא 'עניית אמן'! אתם יודעים ילדים כמה חשוב לענות 'אמן', על כל ברכה וברכה.

ויש שני סוגים של כוונה בעניית אמן:

א. אמת/אני מאמין/אל מלך נאמן.

ב. כן יהי רצון, כלומר: שכך יהיה.

ועל ידי כך אנו ממליכים את ה' בעולם על כל בריאה ודבר.

יגל וליבי: אז קדימה ילדים בואו ונקפיד לענות בכונה, ועליהם נאמר שיצא כרוז בכל העולמות ומכריז:

"פתחו שערם ויבא גוי צדיק שמר אמונים"

נראה בשבת הבאה להתראות.

שהוא תמיד דואג לנו. גם כשנראה לנו ש"כוחי ועוצם ידי" עשו לנו את ההצלחה, השם רוצה שנלחש לעצמנו: "תודה ה', זה הכל ממך". השם מבקש מאתנו להיות כמו הר סיני - לא להשווץ ולא להתגאות מעל אחרים, אלא להיות חברים טובים, לעזר למי שצריך ולדעת שכל מה שיש לנו הוא פקדון כדי שנעשה אתו טוב בעולם.

שבת שלום ומברך

פרשת שבוע אורח

פרשיות בהר בחקתי

בפרשה שלנו, פרשת בהר, ה' נותן לנו מצוה מיחדת מאוד שנקראת "שמטה". השם אומר לחקלאים בארץ ישראל - שש שנים אתם עובדים בשדה, זורעים וקוצרים, אבל בשנה השביעית עוצרים הכל. האדמה נחה.

תחשבו כמה זה מוזר, חקלאי שמתפרנס מהשדה שלו, פתאום משאיר את השער פתוח ואומר: "כל מי שרעב יכול להכנס ולאכל בחנם!". זה הורש המון אמצץ ואמונה.

אבל כאן מסתתר סוד גדול. התורה מספרת שהשם דבר עם משה רבנו דוקא "בהר סיני". למה זה חשוב לציין שהמצוה נתנה בסיני? הרי כל המצוות נתנו שם!

ההסבר הוא כזה, הר סיני הוא ההר הכי נמוך והכי צנוע מכל ההרים. השם בחר לתת לנו עליו את התורה כדי ללמד אותנו שמי שרוצה לזכות בחכמה ובקרבה לה', צריך להיות ענו וצנוע.

מצות השמטה עוזרת לנו בדיוק בזה. כשהחקלאי מפסיק לעבד בשדה, הוא נזכר שהאדמה היא לא באמת "שלו", אלא של בורא עולם. הוא מוריד את הגאווה ומבין שהכל מגיע במתנה מהקדוש ברוך הוא.

כשאנחנו מפנים מקום בלב ומבינים שלא הכל תלוי בכוח שלנו, אנחנו הופכים להיות דומים להר סיני - קטנים וצנועים, ואז השם יכול להשרות את השכינה שלו עלינו.

ילדים יקרים, השם רוצה שנוזכר

מצאו 10 הבאים

מהו

הפסוק למסעך בפראה

הילד/ה הזוכה
אליה כהן
מאופקים

תשובה מויקהל פקודי:
"לא תבערו אש בכל משבתיכם
ביום השבת"

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

אני בעצמי בקשתי לאסוף את הלחם, ועשיתי את עצמי כאלו אני לוקח ממנו.

כשחלקתי אחר כך את האכל - נתתי לו חצי מהאכל שלי.
קם שמואל ואמר:

צדקה תציל ממות! בגלל שחצית את הלחם לשניים - עשה ה' גם שמתחה בגרזן שלך את הנחש לשניים, וכך תנצל ממות.

שבת שלום ומברך

סיפורי צדיקים

ישראל מעל המזל

פעם היה חוזה בכוכבים גוי, שקראו לו אבלט, והיה חבר של האמורא הגדול שמואל.

יום אחד ישבו השניים יחד וראו קבוצה של אנשים חוטבי עצים עם גרזנים, שהולכים להם ליער לחטוב עצים למלאכתם.

אמר אבלט לשמואל:

אתה רואה את האיש הזה שהולך איתם? ראיתי בכוכבים שהוא לא יחזר - פיש אותו נחש והוא ימות!

אמר לו שמואל:

אם הוא יהודי - הוא יחזר, מפני שישׂראל הם מעל המזל והכוכבים.

לקראת ערב חזרו להם חוטבי העצים מן היער עם ערמות עצים על גבם, ובאמת ראו שמואל ואבלט את אותו האיש חוזר איתם יחד כפי שאמר שמואל.

התקרבו אליו, ומיד אמר לו אבלט לפתוח את ערמות העצים שהביא עמו. כשפתח אותה ראו בתוכה נחש מת, חצוי לשניים.

שאל אותו שמואל:

איזו מצוה עשית היום שפך ה' עשה לך גם כזה?
ענה לו האיש:

בכל יום כלנו באים לחטוב עצים ביער, וכל אחד מאתנו מביא אתו אכל לארוחת הצהרים. מישהו אוסף את כל כפרות הלחם ומחלק ביניהם לפני הארוחה.

ובאותו יום הגיע אחד החוטבים בלי להביא אתו כלום. כדי שלא יתביש,

נפלאות הבריאה

שמואל קוריב

כנים

בעולם שברא הקדוש ברוך הוא יש יצורים גדולים ומרשימים, ויש גם יצורים זעירים מאד. אחת הדגמאות לחרק קטן מאד היא הכנה.

הכנים הן חרקים קטנים החיים בין שערות הראש של בני אדם. גדלן כגדל גרגיר חול קטן. לכנה גוף פשוט ורגלים זעירות שנאחזות חזק בשער.

הכנה נזנחת מכמות קטנה של דם מעור הראש. לכן כשיש כנים מרגישים לעתים גרוד בראש. הכנה מטילה ביצים קטנות הנקראות ביצי כנים, והן נצמדות לשער.

אחד הדברים המעניינים הוא שהכנים אינן

כולות לקפץ או לעוף. הן עוברות מראש לראש בעקר כששערות נוגעות זה בזה.

בתורה נזכרו הכנים כאחת מעשר המכות שהביא השם על מצרים. המכה הזאת הזכירה לכלם שאף יצור קטן ביותר יכול להראות את כחו הגדול של הבורא.

גם כשמסתכלים על חרק קטן כזה, מבינים שכל הבריאה מלאה בחכמה. כל יצור, גדול או קטן, הוא חלק מהעולם הנפלא שברא השם יתברך.

חזק על המדרש

ספרו החדש של הרב יגאל כהן "אמונה ובטחון" מעניק חיזוק באמונה בה' וכח להתמודד עם האתגרים הקטנים והגדולים של החיים

רוצים להתחדש ולהתחזק? סרקו עכשיו <

זוכים להיות חלק באחזקת תורה!

מעל 180 אברכים לומדים בכולל "זביע אומר" ומתפללים לזכות מחזיקי התורה והצלחתם בכל ענייני החיים

לזכויות נצח חייגו < 03-8000770

חוגגים ומתברכים

ידועה הסגולה להוסיף ברכה ביום השמחה ע"י קיום סעודת עניים למי שאין להם.

הצטרפו עכשיו

לברכה כפולה!

03-8000-770

בתרומה חד-פעמית, אתם יכולים להיות שותפים במצווה אדירה ולהאכיל 200 איש לכבוד השמחה שלכם

תרמו עכשיו לפעילויות הרב

- מרכז תינוקות**
מטרנות ומוצרים חיוניים לתינוקות
- סמטרי קירוב**
שבתות חיזוק לקרוב רחוקים
- המסעדה**
סיוע בארוחות לנזקקים
- 24 שעות קו הלכה**
ועיבורים בטלפון
- 180 אברכים**
לימוד תורה בכולל
- שידורים חיים**
לזיכוי הרבים בכל רשתות המדיה
- "יגל ליבני"**
ישיבה לבעלי תשובה
- מחסן החסד**
חלוקת סלי מזון
- מדרשויות לנוער**
מסגרות חיזוק

תורמים ומאירים את העולם

רוצים להיות שותפים? חייגו < 03-8000-770

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

עורך לשוני: אביתר הלל | ניקוד: שמואל קורייב | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו < 03-8000770

לעילוי נשמת הרב מימון חיים בן רחל

להצלחת אלחנן בן הלן

להצלחת אריאל שרה בת דנה

לעילוי נשמת אסתר בת חנום ועזריה

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהיין בת זיוה ע"ה